

den højtærede Justitsminister har sagt, er ingen forpligtet til at modtage en Ordensdekoration. Og naar det ærede Medlem fra Middelfart saa stærkt fremhævede, at f. Eks. Ridderkors vare faldne saa stærkt i Kurs, at man maatte beskytte Dommerne mod at blive dem paabyrdede, og naar han udtrykkelig udtalte, at de vare faldne saa stærkt i Kurs, at man, naar en Mand ikke havde et Ridderkors, spurgte, hvorfor han ikke havde det — (Afbrydelse) — det var vist det ærede Medlem fra Middelfart, der udtalte sig saaledes — vil jeg dog sige, at der var egentlig talt ogsaa Grund til at beskytte Dommerne mod et saa nærgaaende Spørgsmaal: Hvorfor de ikke have et Ridderkors? Men i ethvert Tilfælde er Meningen jo den, at man vil sikre sig imod, at et regerende Parti, som har Magten, søger at influere ad utilladelig Vej paa Dommernes Standpunkt. Men da der kun kan være Spørgsmaal herom i politisk bevægede Tider, og det væsentlige altsaa er, at man vil forhindre Dommerne fra at blive Redskaber for et herskende politisk Parti, vil jeg sige, at enten denne Paragraf staar i Loven eller ikke, tror jeg ikke, der gives nogen Lov, der kan forhindre et Parti, som har Magten, og er demoraliseret nok til at ville bryde Forfatningens Bestemmelser, fra at ville influere eller forsøge paa at influere paa Domstolene, thi i politisk bevægede Tider ere Domstolene lige saa politiske som alle vi andre. Det have vi set under Provisorismen. Vi have set, at man benyttede ogsaa andre Midler end Ridderkors til at gøre en Domstol politisk, og vi have set, hvorledes Domstolene have dømt politisk efter deres Antipatier og Sympatier. Og det vil blive ved til alle Tider. Dommerne ere Mennesker som alle andre, og hvad enten denne Paragraf kommer ind i Loven, eller den slettes ud, tror jeg ikke, vi kunne faa nogen Indflydelse i saa Henseende, saa at jeg ogsaa kan være tilbøjelig til at lade dette Ændringsforslag falde.

Men derimod vilde jeg rigtignok sætte stor Pris paa, om det var muligt, at den højtærede Justitsminister med Hensyn til Affattelsen af § 90 kunde nærme sig noget mere til Udvalgets Flertal. Den højtærede Minister lagde i sit Svar særlig Vægt paa to Ting, nemlig at man mente, at der blev

□

gjort Indgreb i Selvstyret, og at man fandt Betalingen til alle disse Betjente for høj. Men det er ikke de eneste Indvendinger. Hovedindvendingen imod den af den højtærede Justitsminister foreslaaede Affattelse af § 90 er, at det er et Indgreb i den Frihedsfølelse og den Selvstændighedsfølelse, der karakteriserer vort Folk, og som særlig har udviklet sig under den lange politiske Kamp. Det er Frygten hos Befolkningen for igen at kunne komme under et Regimente som det, der herskede under Provisorismen, hvor man bød Befolkningen en saa oprørende Institution som Gendarmeriet, der trængte ind i Husene, ikke respekterede den personlige Frihed, ikke respekterede Borgernes Selvstændighedsfølelse og ikke i nogen Henseende respekterede Hjemmet. Og det, man frygter for, er, at man skal være udsat for, at et Statspoliti i politisk bevægede Tider igen kan komme til at gribe ind i vor Tilværelse. Nu er det ganske vist saa, at enten Politibetjentenes Antal er stort eller lille, bliver det i sidste Instans Justitsministeren, der staar med Ansvaret og med Administrationsmyndigheden. Men jo mere man giver en Justitsminister af Personer og af Midler til at dominere Befolkningen, desto lettere har han selvfølgelig ved at gøre dette, og ved at lægge hele Ansvaret for Udnævnelsen og Afskedigelsen i hans og hans Retsbetjentes Haand, vrister man ud af Befolkningens Hænder den Ret, de faktisk nu have til at ordne deres Politiforhold paa en hensigtsmæssig Maade. Og det danske Folk fortjener ikke at berøves den Mynighed, det i saa Henseende har. For det første er det en Selvfølge, at Ordenens og Rettens Haandhævelse først og fremmest er af største Interesse for Befolkningen selv, og Ansvaret for dens Udøvelse maa helst hvile i saa høj Grad som muligt hos Befolkningen selv, saa Staten og Statspolitiet saa lidt som muligt behøver at gribe ind. Et retskært Folk som det danske bør ikke i nogen Grad berøves Evnen til selv paa en Maade at holde Justits og Orden inden for sine Grænser; Hvor findes der et Land, i hvilket der er i den Grad retslig Ro som i Danmark? Findes der et eneste Land, hvor man rundt omkring paa Vejene kan se Postkasser, som